

Ὁ μὴ ἀκούων τοὺς ἄλλους, ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος.
Συνών. ἄκρωστος.

ἀκρούμι τό, Δαρδαν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Σῦρ. κ. ἄ.
—Λεξ. Βυζ. ἀκροῦμ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κροῦμα = κτύπημα.
Πβ. ἄκρουστος 1 γ καὶ τὸν λόγ. κοιν. ὄρον τῆς ἱατρικῆς
κροῦσμα.

1) Νόσος παιδική παρουσιάζουσα συμπτώματα ἀναισθη-
σίας, σπασμῶν καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ χρώματος τοῦ δέρμα-
τος καθισταμένου μελανοῦ Δαρδαν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Σῦρ.
κ. ἄ. —Λεξ. Βυζ. Τό 'πιασε πάλι τὸ ἀκρούμι Σῦρ. Πέθανε
ἀπὸ ἀκρούμι αὐτόθι. 2) Νόσος τοῦ στόματος προξενούσα
τὴν σήψιν καὶ πτώσιν τῶν ὀδόντων Θράκ. (Μάδυτ.): Νὰ
βγάλ' τὸν στόμα τ'ς ἀκρούμ'! (ἄρά).

ἀκρουμιάρις ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκρούμι.

Ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου ἀκρούμι, ὁ ἰδ.

ἄκρουστος ἐπίθ. Μεγίστ. Πόντ. (Τραπ.) ἄκρου-
χτους Μακεδ. ἄκρουτε Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄκρουστος.

1) Ὁ μὴ κτυπηθεὶς, ὁ μὴ πληγείς, ἀκτύπητος Πόντ.
(Τραπ.): Ἡ πόρτα - τὸ παιδὶν ἐν' ἄκρουστον. β) Ἀσει-
στος, ἀτίνακτος, ἐπὶ δένδρου μὴ σεισθέντος πρὸς πτώσιν
τῶν ὀρίμων καρπῶν Τσακων. γ) Μεταφ. ἀπρόσβλητος
ὑπὸ νοσήματος Μεγίστ. Πόντ. (Τραπ.): Οὕλτις ἐντῶκεν
ἢ χολέρα καὶ αὐτὸς ἐπέμ'νεν ἄκρουστος (ὅλους προσέβαλεν ἢ
χολέρα καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ἀπρόσβλητος) Τραπ. 2)
Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος Μακεδ.: Ἀκρουχτου παννί. Ἀντίθ.
κρουστός.

ἀκρούτσικα ἐπίρρ. Καππ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀκρούτσικος.

Ἐν τῷ τελευταίῳ ἄκρω: Ἄσμ.

Σ' σὴ μέση κεῖται μάνα μου, 'ς σὴν ἄκρη ἀδελφή μου,
ἀντοῖς ἀκρῆς, ἀκρούτσικα, κάθεται καὶ ὁ γονγός μου.

ἀκροῦφος ὁ, Χίος ἄκρουφας Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. ὀροφῇ ἀντὶ *ἀκρώ-
ροφος ἐκπεσούσης τῆς συλλαβῆς ρο κατ' ἄνομ.

Πᾶσα πλάξ συνήθως ἐκ σχιστολίθου τιθεμένη ἐν τῇ
προεξοχῇ στέγης καὶ ἀποτελοῦσα μετ' ἄλλων ὁμοίων τὸ
γεῖσον αὐτῆς. Πβ. ἀκρόδωμα 1 β.

ἀκροφαίνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. φαίνομαι.

Ὀλίγον τι, μόλις φαίνομαι: Ἄσμ.

Φύσησε βορρᾶς | μαῖστρος τραμουδᾶνα
καὶ ἀδισήκωσε τὸ μισοφούσιανό της
καὶ ἀκροφάνηκε ὁ ποδοστράγαλός της.

ἀκροφίγουρο τό, ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. φηγούρι.

Ἀκροστόλιον πλοίου: Ποίημ.

Σ' τὰ κατάρτια φλάμπουρα, 'ς τοῖς πλώρες
ἀκροφίγουρα, λιγκάματα 'ς τοῖς ὄφες.

***ἀκροφλοιά** ἡ, ἀγροφλοιά Ρόδ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. φλοῖός.
Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ κ εἰς γ πβ. τὰ ὅμοια ἀκρολαλῶ
- 'γρολαλῶ, ἀκροπατῶ - 'γροπατῶ, ἀκροχωραφῖνα
- ἀγροχωραφῖνα, ἀκρωτήρι - 'γρωτήρι.

Ὁ φλοῖος τοῦ ῥοῦ: Βγάλε τὴν ἀγροφλοιά τ' ἀβγοῦ.

ἀκροφοβοῦμαι Κρήτ. ἀκροφοοῦμαι Κύπρ. ἀκρι-
φοβοῦμαι Πελοπν. (Λακεδ.) 'κροφοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. φοβοῦμαι.

1) Φοβοῦμαι ὀλίγον τι, ὑποδειλιῶ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁ Διενῆς ψυχομαδεῖ κάτω εἰς τὰ παλάδια,
ἀπ-πόξω τριυρκάζουν τα τρακόσια παλληκάρκα,
θέλουν νὰ μποῦσιν νὰ τὸν δοῦν τῶαί πάλε 'κροφοοῦνται.

Κύπρ.

Ποῦ ἐδῶ ποτὲ δὲν περπατοῦν, ποτὲ δὲν κουβεδιάζουν,
παρὰ πενήδα κ' ἑκατὸ καὶ πάλι ἀκριφοβοῦδαί

(μοιρολ.) Λακεδ. 2) Φοβοῦμαι, τρέμω Κύπρ.: Ἄσμ.

Τῶρ' ἀστράβκω τῶαί καύκω σε, βροντῶ τῶαί καταλῶ σε,
σηκῶν-νω τῶαί τὸν ἄνεμον τῶαί παίρνω τὸν σταχτόν σου!
Ποῦ τ' ἄκουσεν ὁ δράκοντις πολλὰ ἀκροφότην,
«τῶαί τὴν 'στραπὴν φοοῦμαι τὴν τῶαί τὴν βροντὴν περῖτου!»

ἀκροφυσῶ ἀμάρτ. ἀκροφυσῶ ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 145.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. φουσῶ.

Πνέω ἐλαφρῶς, φυσῶ ἡρέμα: Ἄσμ.

Κε ἀκροφύσησε γλυκὸς βορρᾶς ἀέρας
καὶ ἀντισήκωσε τὸ γυροφούσιανό της
καὶ ἀντιφάνηκε τὸ ποδοστράγαλό της.

ἀκρόχναρον τό, Κύπρ. —Λεξ. Λάουνδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀκρόχναρον. Ἰδ. Μεούρσ. ἐν λ.

Τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐν σὲ ραχάζομαι
μηδὲ γιὰ τ' ἀκρόχναρά μου! (δὲν σὲ χρειάζομαι κτλ. Ἐπὶ
ἐσχάτης περιφρονήσεως) Κύπρ.

ἀκροχωραφιά ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. χωράφι. Διὰ τὴν
παρέκτασιν πβ. τὰ ὅμοια ἀκρογιαλιά, ἀκροθαλασσιά,
ἀκρολιμνιά, ἀκροπελαγιά, ἀκροποταμιά.

Ἡ ἄκρα τοῦ ἀγροῦ. Συνών. ἀκροχωραφῖνα.

ἀκροχωραφῖνα ἡ, ἀμάρτ. ἀκροχωραφῖνα Ρόδ.
ἀγροχωραφῖνα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. χωράφι διὰ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. - ἵνα. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ κ εἰς γ ἐν
τῷ τύπ. ἀγροχωραφῖνα πβ. τὰ ὅμοια 'γρολαλῶ,
'γροπατῶ, ἀγροφλοιά, 'γρωτήρι ἐκ τῶν ἀκρολαλῶ,
ἀκροπατῶ, *ἀκροφλοιά, ἀκρωτήρι.

Ἀκροχωραφιά, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὴν ἄκρη τοῦ γιалоῦ, 'ς τὴν ἀγροχωραφῖνα.

ἄκρυφτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄκρυ-
βος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄκρυπτος. Τὸ ἄκρυβος κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ κρύβω παρὰ τὸ κρύφτω.

Ὁ μὴ κρυφθεὶς, ὁ μὴ κεκρυμμένος.

